

ИЗЛИЗА ОТ 1900 ГОДИНА

ЦЪРКОВЕН ВЕСТНИК

ОФИЦИАЛНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА – БЪЛГАРСКА ПАТРИАРШИЯ

ГОДИНА СХVІІІ, БРОЙ 6

СОФИЯ, 1-15 МАРТ 2017 г.

ЦЕНА 0,70 лв.

e-mail: sinizdat@gmail.com

www.synodalpressbg.blogspot.bg

Събитието на Благовещението
стр. 6-7

Гласът на св. отци

- И пак ще дойде със слава да съди живи и мъртви
- Лозата и пръчките

стр. 3

Юбилей

Спомен за един „безотечественик“

стр. 5, 7

Неделите на св. Четиридесетница в образни символи
стр. 8

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР

Монах Мойсей СВЕТОГОРЕЦ

Вседобродетелната Пресвета Богородица

Мястото на Пресветата Владчица наша Богородица Приснодева Мария в Православната църква е особено високо. Според свети Исаак Памаскин то е непосредствено Второто след това на Светата Троица. Ние, православните християни, подир почитта си към Света Троица, оказваме почитание към Пресветата.

Боговъдъхновените свети евангелисти я упоменават с изключително уваже-

ние и любов, особено св. ев. Лука. Личността на Пресветата се явява като образци и пример за вярваща жена, която е призвана към спасение през своята вяра по благодат Божия. Тя заема отличително място в Църквата. Тя е красивата, скромна и смирена дъщеря, която приема всецяло божественото Слово с пълно доверие. За разлика от първата жена – Ева, тя оказва послушание към божествената воля,

към Божия призив, към най-съвършения образ.

Тя е единствената майка на Бога и на човеците. Личност свещена и непотторима. Най-доброто, което човечеството може да даде на божествеността. Божествеността откри в нейно лице скромността, смиреността, чистотата, непорочността, послушанието, в техния най-подобаващ и прекрасен вид.

Пресветата се намира по Божия промисъл в такава особено състояние, което не принадлежи на който друг член на Църквата. Тя е единствената Девица-майка. Майка на Господа, по нейно съгласие. Тя приема да роди Сина и Словото Божие заради народа Божия, който народ тя изобрази и който тя (чрез себе си) свързва с това приемане на спасението, което Бог ѝ предоставя. Така Христос става Новият Адам, Пресветата – Новата Ева.

Светите Отци на Църквата проследяват следите на Пресветата през целия Ветхий Завет. Те говорят за нейните предобрази и символи.

Първото съобщаване за нейната честна личност става в т. нар. „**Първобоевангелие**“.

На стр. 6

ЮБИЛЕЙ

Тържествено отбелязване на паметта на светителя Серафим, Софийски Чудотворец

През месец февруари т.г. се изпълни една година от причисляването към лика на светците (чрез Акта на Св. Архиепископски събор на РПЦ от 03. 02. 2016 г.) на Богучарския архиепископ Серафим (Соболев, 1881-1950), както и от тържественото му прославление на 26 февруари – деня на неговото успение.

Благата и благодатна радост от прославлението на новоканонизирания Божия угодник, станал духовен баща и наставник на руси и българи в неколко време на властващия атеизъм, се случи по единадесетното желание на двете братски православни църкви – Руската и Българската. То се отбеляза чрез съборни празнични богослужения в първопрестолните градове и на двете, като най-тържествените бяха в София – града на мирния плод на неговата праведност (срв. Евр. 12:11), в който е и мястото за поклонение пред честните му чудотворни останки.

За целта беше изписана икона на новопрославения светец, бяха съставени на

църковнославянски език *тропари, кондак, величание и молитва* към него, както и *житие* (и кратко, и разширено), на руски и на български. Те бяха включени в специалното по повод издаване на Синодално издателство на БПЦ-Българска патриаршия – „*Житие, аскетически поучения и проповеди*“ на светител Серафим, архиепископ Богучарски, Софийски Чудотворец.

Неговата памет тази година бе почитена в София чрез архиепископски богослужения в празничния ден, 26 февруари, едновременно в ПКСХП „Св. Александър Невски“ и в Руското подворие – храм „Св. Николай“, научна богословска конференция „Възвръщане на забравените имена“ на 25 февруари, празничен концерт – вечерта на 26 февруари, освещаване на нова изписана икона в криптата със светите му мощи и тридневни непрекъснати молебени пред неговия гроб.

А. ХРИСТОВА

ХРОНИКА

България

На 7 март се навършиха 46 години от блажената кончина на патриарх Кирил.

Панихидата в негова памет се извърши на 11 март пред бюст-паметника му в Цар-Борисовата градина. Тя бе отслужена от Негово Високопреосвещенство Пловдивски митрополит Николай в съслужение със Знеполския еп. Арсений – викарий на митрополита, ставр. ик. Добромир Костов – прогосингел при св. митрополита, ставр. ик. Тодор Хаджиев – епархийски духовен надзорник, ик. Еленко Йосифов и духовенство.

На панихидата присъстваха десетки граждани, сред които бяха и представители на еврейската общност у нас.

След края на панихидата митрополит Николай произнесе слово за архиерея, спасил българските евреи от сигурна гибел в нацистките концлагери. „В този ден на молитвено възпоминание на достолюбения Български патриарх Кирил ние синовно се прекланяме пред неговия християнски подвиг на вяра и добродетел, на свидетелство на вярата със слово и благочестив живот. [...]“

Нека се насърчаваме и вдъхновяваме от неговия достоен пример за подра-

Панихидата за патриарх Кирил

жание на нас, архипастирите и пастирите на светата Църква. И когато срещнем трудности и изпитания, да си спомним за тежестта на кръста, който

Бог бе промислил да възложи върху достойния Български патриарх Кирил, и който той с чест и достойнство носи до последното си издихание, жер-

твайки себе си, рискувайки живота си за вярата, надеждата и любовта, посветил се изцяло на най-великата добродетел, която донесе Спасителят на човечеството Господ Исус Христос – „да любите един друг; както ви възлюбих, да любите и вие един друго“ (Йоан. 13:34)“.

Приснопаметният патриарх Кирил като Пловдивски митрополит има огромен и основен принос за спасяването на арестуваните и подлежащи на депортиране в лагерите на смъртта пловдивски евреи. Той смело влиза при арестуваните през 1943 г., вдъхва им сполуките и заявява, че ще

легне на релсите, ако те бъдат натоварени във влакови композиции. Малко преди деня на депортирането им, планирано за 9 март, митрополит Кирил изпраща телеграма до цар Борис III: „Ваше Величество, в име Божие, устремно моля за милост към евреите!“

Негови са смелите и достойни думи: „Ние сме християни и като архиепери на св. Българска църква не можем да не стоим на почвата на св. Евангелие и Христовото учение за равенство на всички човеци пред Господа, без оглед на произход, раса и култура“.

Пловдивска митрополия

Поклонение за празника на св. Четиридесет мъченици във Врачешкия манастир

Поклонническо-просветен център „св. Йоан Рилски“ към Софийската св. митрополия, заедно с енорийския храм „Пресвета Богородица – Живопримен източник“, кв. „Подуяне“, проведе своето второ поклонническо пътуване. То се организира по повод празника на Врачешкия манастир „Св. Четиридесет мъченици“ – 9 март.

Поклонниците, водени от свещ. Петър Симеонов, тръгнаха в ранни зори от София и успяха да пристигнат във Врачешкия манастир по време на четенето на „часовете“.

Преждеосвещената св. Литургия, свързана с вечернята, бе оглавена от кираха на местната епархия – Негово Високопреосвещенство Ловчански митрополит Гавриил, в съслужение с Неврокопския митрополит Серафим. В светлата богослужба взеха участие архимандрити, свещеници и дякони от три епархии: Ловчанска, Неврокопска и Софийска. Църковните песнопения прозвучаха и от двата клироса, като на десния пъ страничното на Врачешкия манастир, заедно с дошлите за празника монахини от Гоцелчевския манастир „Пресвета Богородица – Живопримен източник“, а на левия – свещеници, монаси и певци от трите епархии и от светогорския Зографски манастир.

Поклонниците от София взеха молитвено участие в светлата богослужба и във водосвета, извършен съвместно от двамата митрополити пред входа на манастирския храм. Мнозина се причастиха. Присъствието на толкова много духовници, както и общата радостна атмосфера от празника създадоха особено благоговей-

но чувство на благодарност към Бога и Неговите свети угодници.

Поклонниците успяха да целунат и да се помолят пред чудотворната икона на Пресвета Богородица (XVII в.), която се съхранява в манастирския храм, както и пред частицата от мощите на един от св. Четиридесет мъченици, поставена пред иконата в специален реликварий.

Чудесата, които Божията майка извършва по молитвите на поклонящите се пред нейната чудотворна икона в манастира, са многобройни. Всеки, който пристъпи с вяра, искрена молитва и покаяние за греховете си, получава помощ от Всемиловичия Бог, по застъпничеството на Пречистата Дева Мария.

След светлата богослужба бе раздана празничен корбан в трапезарията и в манастирския двор. Сестрите се бяха погрижили с голямо внимание празникът на манастира да бъде почувстван от всички гости на светлата обител.

Сестринството на Врачешкия манастир е впечатляващо по броя на монахините и послушниците и висотата на духовния живот. Строго се съблюдават изпълнението на монашеското правило и манастирския устав, за което стриктно се грижи игуменията на манастира – майка Касиана.

Нека Христос помага на всички ни в пътя на любовта и богопознанието!

Свещ. д-р Петър П. СИМЕОНОВ

ВЕЛИКДЕНСКИ КОНКУРС

По решение на Св. Синод на БПЦ-БП, прот. № 27 от 15 декември 2016 г., Синодалният Културно-просветен отдел обявява **НАЦИОНАЛЕН КОНКУРС „ВЪЗКРЕСЕНИЕ ХРИСТОВО“ – 2017** в следните категории: **Изобразително изкуство, Литература (поезия и проза), Фотография.**

В Конкурса могат да се включат деца от 3-та и 4-та група на детските градини и ученици от 1. до 12. клас.

Творбите трябва да са посветени на православния християнски празник Възкресение Христово – Пасха.

Краен срок за изпращане на конкурсните творби: **25. 03. 2017 г. (събота)** – важи датата на пощенското клеймо.

Адрес за изпращане на конкурсните творби:

Пенка Христова

Св. Синод на БПЦ-БП, Културно-просветен отдел
За Националния конкурс „Възкресение Христово“
ул. „Оборище“ № 4
1000 София
България
Email: skpotdel@bg-patriarshia.bg (само за литературните творби)

Всяка творба задължително трябва да съдържа следната информация:

В десния ъгъл на гърба на творбата да бъде написано четливо:

- Заглавие на творбата;
- Трите имена на автора;
- Възраст, група/клас;
- Град/село, област, училище (ОДК) енорийско училище/клуб;
- Адрес и телефон за връзка с участника или неговия родител;
- Името на преподавателя/ръководителя и негов телефон за връзка.

Имената на **наградените участници с протокола на журито от съответния раздел** ще бъдат качени на **12. 04. 2017 г. (Велика сряда)** на Официалния сайт на Св. Синод на БПЦ, Раздел Новини: <http://bg-patriarshia.bg/news.php>.

Награждаването на участниците в Националния конкурс „Възкресение Христово“ ще бъде на **14. 05. 2017 г. (5 Неделя след Пасха – на Самарянката)** в Столичния храм „Св. св. Кирил и Методий“ (гр. София, ул. „Георг Вашингтон“ № 47, до Женския пазар и Львов мост) след приключването на св. Литургия.

След награждаването се предвижда **откриване на изложба** в храма с наградените творби. Статутът на Конкурса предвижда, след изтичане на изложбата творби от Раздели „Изобразително изкуство“ и „Фотография“ да участват в **благотворителен аукцион, събраните средства от който ще бъдат дарени на Специализираната болница за активно лечение на деца с онкохематологични заболявания, гр. София.**

Вдъхновение и благословен от Бога успех на всички малки и големи участници във Великденския конкурс на светлата ни Църква!

ДОКУМЕНТИ

Кандидатури за ръкоположения на священослужители

Светият Синод на БПЦ, след като разгледа постъпилите кандидатски предписки за ръкоположения на енорийски свещеници и свещеномонаси, на основание чл. 134 и във връзка с чл. 132 от Устава на Българската православна църква реши да бъдат публикувани имената на следните кандидати:

Софийска епархия: Георги Василев Николачков, гр. Дупница – за дякон и свещеник; Йордан Живков Божилов, гр. Лясковец – за дякон и свещеник.

Видинска епархия: монах Силуан (Цаньо) Петров Петров, брат на Лопушанската св. обител – за дякон и свещеник; монах Вартоломей (Боян) Валентинов Ферлов, Бдинска св. обител – за йеродякон и йеромонах.

Неврокопска епархия: Кирил Борисов Кирилов, с. Габрене, общ. Петрич – за дякон и свещеник.

Старозагорска епархия: Стефан Николаев Николов, гр. Стара Загора – за дякон и свещеник.

Св. Кирил Йерусалимски (IV в.)

И пак ще дойде със слава да съди живи и мъртви

1. Съгласно вярата на нашата Църква, ние ви учим и проповядваме, че Христос ще ни се яви два пъти, а не само веднъж, и че в сравнение с първото Му идване Неговото второ идване ще бъде несравнимо по-величествено и славно. Защото при първото бе явено Христовото търпение в най-дълбока пълнота, докато при второто ще се открие цялата сила и слава на Неговото Царство.

Ето защо нека да не мислим единствено за първото явяване, но да се замислим и за второто. И ако при първото идване, по време на Неговото тържествено влизане в Йерусалим, сме казвали: „Благословен Идеещият в име Господне!“ (Мат. 21:9), то и при Неговото второ идване, както Сам Той ни е казал, ние пак ще изречем с благоговение: „Благословен Идеещият в име Господне!“ (Мат. 23:39).

Спасителят ще дойде не за да бъде осъден отново, но за да съди онези, които не Го приеха. Този, който при Своето първо идване беше безмълвен, когато Го подлагаха на мъчения, изрече в пророческо откровение на иудейските закононарушители, извършили тези изумителни неща при разпъването Му на Кръста: „Ти върши това, и аз мълчах“ (Пс. 49:21). При първото Му идване Неговата цел беше да ни даде възможност за спасение и поради това Той ни наставляше с убедителни слова. При второто Му идване обаче, без значение дали желаят това, или не, хората ще се окажат принудени да приемат, че единствено Той е „Цар на царете и Господар на господарувашите“ (1Тим. 6:15).

2. Така нашият Господ Иисус Христос ще дойде от небесата. Той ще дойде в слава, и то във време, когато светът ще бъде почти пред своя край, в последните си дни. Тъй като този свят на практика ще има край и ще дойде обновление на сътворения свят. Защото „клетва и измама, убийство, кражба и прелюбодейство твърде много се разпространиха, и кръвнина върви след кръвнина“ (Ос. 4:2), така че за да бъде предпазено

от неспирно изпълване с прегрешения това чудно жилище на човешкия род, тукашният свят ще отмине, за да дойде друг, по-съвършен...

3. И всички онези неща, които виждаме днес, ще отминат, за да дойде на тяхно място нещо по-съвършено. Но нека никой не се задълбочава в прекомерно мъдуване кога би могло да се случи това. Господ ни е казал: „Не се пада вам да знаете времената или годините, които Отец е положил в Своя власт“ (Деян. 1:7). Ето защо никой да не дръзва да определя времето, когато това ще стане, нито пък да се поддава на безгрижие. Защото е казано: „Затова бъдете и вие готови, понеже, в който час не мислите, ще дойде Син Човеческий“ (Мат. 24:44).

Ала все пак потребно е за нас да разпознаваме знаците за края на света, тъй като ние очакваме второто идване на Христа и не бива да умираме в заблудение, нито да се поддаваме на измамата на Антихриста. Ето защо апостолите, по Божий промисъл, бяха вдъхновени да попитат истинния Учитель: „Кажни ни, кога ще бъде това, и какъв ще е белегът за Твоеото пришествие и за свършека на света?“ (Мат. 24:3). Ние ще Те очакваме да дойдеш, но и „сам сатаната се преобразява в ангел на светлината“ (2 Кор. 11:14). Защити ни тогава, за да не отгладим почит другиму.

А Той им отговори: „Пазете се да не прелъстите някой“ (Мат. 24:4). И вие, които стоите тук сега, разтворили очите на душата си така, сякаш Той също е тук, пред вас, чувайте, че Той казва и на вас същото: „Пазете се да не ви не прелъсти някой“. Словото отправя настойчива молба към всички вас да отдавате достойно внимание на изречените от Не-

го слова. Защото това не е разказ за неща, които вече са се случили, а пророчество за бъдните времена, което със сигурност ще стане реалност. Не ние го пророкуваме – ние не сме достойни за това, – а ние ви припомняме вече написаното и посочваме съответните характерни „белези“. Така че полагайте внимателно грижа за себе си, вгледайте се в онова, което вече се е случило, а също и в това, което има да се случи, и се пазете.

5. Пазете се някой да ви не прелъсти. „Защото мнозина ще дойдат в Мое име, говорейки: аз съм Христос; и ще прелъстят мнозина“ (Мат. 24:5). Това отчасти вече се е случило. Симон Влъхвата и Менахър са изrekli вече подобни неща, както са го сторили и други изтъкнати еретичи. В този век ще има още хора, които ще изрекат това, а без съмнение, ще ги има и след нас.

6. Втори белег: „Ще чувате боеве и вести за войни“ (Мат. 24:6). Но нима настоящем в земите на Месопотамия не се води война между римляните и персийците? Ще въстане ли народ против народ и царство против царство (срв. Мат. 24:7), или пък не? И ще има глад и мор, и трусове (*нак там*). Това вече се е случвало. Свети Лука ни казва, че ще има страшни белези от небето и че ще преживеем ужасно сурови зими. „И тъй, бъдете будни, понеже не знаете, в кой час ще дойде вашият Господ“ (Мат. 24:42).

7. Но ние все пак търсим нашия собствен знак за идването на Господа. Ние, които сме в Църквата, търсим подобен знак вътре в Църквата. Спасителят казва, че „мнозина ще се съблазнят и един други ще се предадат, и един други ще се намразят“ (Мат. 24:10). Ето защо ако чувате, че владика се надига против владика, свещеник против свещеник, народ против народ, та дори до степен на кръвопролитие, не се смущавайте. Защото вече е писано, че всичко това трябва да стане. Не се вглеждайте толкова да тълкувате онова, което се случва, а преди всичко помнете вече написаното.

Св. Тихон Задонски (XVIII в.)

Лозата и пръчките

Каквато е връзката на лозата с пръчките, такава е и на Христос с христиияните. Пръчките са съединени с лозата – по същия начин христиияните са духовно съединени с Христос. Пръчките приемат сок от лозата и дават плод – също така и христиияните приемат от Христос животелна сила на добронравие и добродетелите и творят плодотеве на добрите дела.

Макар да се вижда, че плодът е по пръчките, то той [правилно] се приписва на лозата. Така макар христиияните да принасят плодотеве на добродетелите, то на Христос – Сина Божий те биват приписвани. Сами по себе си пръчките не могат да дават плод без лозата. Така и христиияните без Христос нищо не могат да вършат.

Пръчките, за да принасят повече и по-добри плодотеве, биват подрязвани и очиствани от ненужните си клонки от лозаря. Така и христиияните биват най-строг възпитавани от небесния свой Отец, за да могат да принасят възможно най-изобилните, доставящи велика радост, плодотеве на добродетелите.

Пръчките, колкото повече натежават от плод, толкова повече се свеждат към земята и се спускат над нея. Така и христиияните, колкото повече добри дела вършат, толкова повече се смиряват.

Пръчките дават плод заради труда на лозаря. Така и христиияните вършат добри дела по словото на Небесния Отец, от Когото произтича всяко добро.

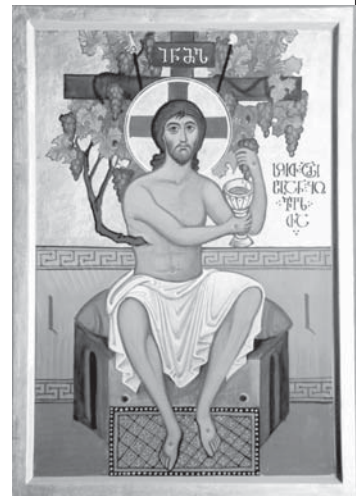
Ако някоя пръчка не принася плод, тя се отсича от лозата. Така и христииянинът, който не принася плода на доброто, се откъсва от Христа. Пръчката, отсечена от лозата, изсъхва. Така и христииянинът, отделен от Христос, погубва всичките си духовни животелни сили и духовно изсъхва. Изсъхналата пръчка не е пригодна за нищо друго, освен за изгаряне. Така и христииянинът, отхвърлил Христос и изсъхнал, се предава на вечен огън (Йоан. 15:4-6).

Оттук, христииянино, виждаш:

1. Колко близка и непосредствена е връзката и общуването на истинските христиияни с Христос! Той е Лозата – те са пръчките;

2. Колко голямо и велико достойнство е това! А какво може да бъде по-преславно от това, да имаш общение с Христос – Царя небесен?! Преславно е да общуваш със земния цар или с някой княз; но несравнимо по-славно – с Христос, Царя на царете;

3. Колко голямо е блаженството на христиияните! Ако Христос е с христиия-

ните, то кой може да бъде срещу тях? Целият свят и целият ад нищо не могат да направят срещу христииянина, защото Христос е неговата твърдина и сила;

4. Без Христос не можеш да си добродетелен и да твориш добри дела, така както пръчките без лозата не могат да наплодят;

5. Оттук следва, че най-напред трябва да се насадиш в Христос и така да принасяш плодотеве на добрите си дела. Тоест нужно е първо да станеш добър и тогава да вършиш добро. Защото не може лошо дърво да принася плодотеве на доброто (Мат. 7:18);

6. Колко окаяно е състоянието на онези христиияни, които поради беззаконния си живот сами са се отхвърлили от Христос! Защото те са като изсъхнали пръчки;

7. Всеки, който иска да се спаси, трябва с чисто сърце да се обърне към Господа. Чрез покаяние и съзи да умие себе си и по такъв начин да се прилепи към Христос – истинската Лоза. Защото без Христос и извън Христос няма спасение. Христос е Живот и Светлина, затова в смърт и тъмнина е онези, който се е отлъчил от Живота и Светлината.

Разсъждавай върху това, христииянино, и чрез покаяние и съзи умивай грехотеве си, за да се съединиш отново с Живота – Христос!

„Сборник проповеднически образцов“, Санкт-Петербург, 1912 г.
Пребод от руски: Людмила ДИМИТРОВА

И ако аз, който ви проповядвам, погина, това не е причина същото да стане и с вас. Слушате трябва да станат по-добри от наставника, който ми говори. „Тъй ще бъдат последните първи, и първите – последни“ (Мат. 20:16), защото Господ посреща добросърдечно и онези, които идват около единадесетия час (срв. Мат. 6:7). Тъй като горите е имало сред апостолите е имало предателство, не бива да

се изненадвате, че разголяше ще има и между владичите. Но този белег не се отнася само за водачите, а също и за поданиците, защото е казано: „И понеже беззаконнието ще се умножи, у мнозина ще изстине любовта“ (Мат. 24:12).

И така, може ли някой тук да се похвали, че има безукорна любов към ближния си? Нима нередко не се случва така, че усътни подават целувка, на

лицето е изписана усмивка, очите греят от радост, но при все това през цялото време сърцето крои свои планове и злоумисли, макар да изричаме кротко: „Не ме погубвай с нечестивите и със злосторници, които с ближните си говорят за мир, а на сърце имат зло“ (Пс. 27:3).

Следва
PG 33, Катехизически проповеди, Слово 15
Пребод: Анжела ПЕТРОВА

ЮБИЛЕЙ

† Старозагорски митрополит КИПРИАН

Уроците на днес чтимия светител Серафим, Софийски Чудотворец

чим от живота му, и да по-ражаваме на неговата твърда и непоколебима вяра, която го довела до наследяване на нетленния венец в Царството Божие. Много са уроците, които ни предава днес чтимия светител – архиепископ Серафим Соболев.

За това, първома нека се поучим от ревността му по чистата и неовислена от лъжечуения спасителна молитва, нито заплахите успели да отклонят светителя от тесния, труден и тръплив, но воден към спасение път на православната вяра, грижливо пазена единство и само в Църквата Христова.

После, нека имаме пред очите си саможертвената любов и готовността, с която владика Серафим се поставял в услуга на своите близки. Тоест проявяването от него милосърдие, което не преустановило своята дейтелност не само по време на шестдесет и осем годишния живот на светителя, но и през шестдесет и седемте години от неговото усепение, та до наши дни.

Накрая, вглеждайки се в съвремените и виждайки днес много наши сънародници да живеят далеч извън пределите на Родината, нека ги увещаваме да подражат на св. Серафим Софийски Чудотворец, който макар и дълги години да

живее далеч от своето Отечество, не отстъпил нито от вярата на своите деди, нито от своето народностно самосъзнание, нито пък замянил своята национална идентичност в отчаян опит да се „вишше“, да се „интегрира“ по някакъв начин в новата среда, в която пребивавал. Той силно обичал своята втора Родина, която гостоприемно го приютяла, но последните години на своето земно пребиваване той прекарал като гражданин на своята родна страна и се намирял под духовната юрисдикция на своята родна поместна православна Църква. Ето патриотизма, его роднолюбие, което всички ние трябва да има-

ме, независимо в коя топка на земята се намираме. И тъй, нека помним уроците, които днес са Православна Църква ни преподава, припомняйки ни житието на свети Серафим Софийски Чудотворец и четвайки неговата свята памет, ведно с цялата Църква да възкликнем, казвайки: „Винаги разпален от божествена ревност, показва си се като стълб на Православие, възсиял в град София, и с твоето благодеяние мнозина си привел към Христос, добри пастирите; светилото отче Серафиме, моли Христос Бог да се спасат нашите души“ (Тропар на светеца).

Амин!

протосингел на Софийската митрополия; духовенство от София и страната.

Сред официалните присъстващи делегатите на Русия А. А. Макаров, посланикът на Белорусия В. А. Воронкович, бившият службеник премиер проф. Г. Близнашки и др.

Литургичните песнопения бяха изпълнявани съвместно от смесения хор на катедралата, с ръководител доц. Димитър Димитров, и гостуващата камерен мъжки хор „Воскресение“ от гр. Днепропетровск, с диригент А. Воскресенко.

Негово Високосреосвещенство Старозагорски митрополит Киприан се обърна към молитвеното множество с проповед за духовната значимост на светителя Серафим и неговия учителстваш вдъхновител на Руското подворие в София; иеросхимонах Моисей от светогорския манастир Кеносфонт; гостуващите клирици от Тихвинска епархия на РПЦ – иеромонах Онуфрий (Парин), иеромонах Николай (Бестужев) и протодякон Георгий Стефанов; стар. ик. Ангел Ангелов –

ващ пример за всички нас. При отпуща на празничната богослужба Негово Светейшество патриарх Неофит отпрати кратко поздравително слово по повод годишнината и благослови присъстващите.

Възвръщане на забравените имена Научна богословска конференция, София, 25 февруари 2017 г.

Началото на тържествата по отбелязване на една година от прославянето на новоканонизираните светители Серафим (Соболев), архиепископ Богучарски, Софийски Чудотворец, се постави с еднодневна научна богословска конференция на тема „Възвръщане на забравените имена“. Нейната цел е да се напомни имената на ярки личности от църквата емиграция, живели и трудили се в България, след като са били принудени да напуснат отечеството си през 20-те години на ХХ век.

Тя бе организирана от Подворieto на Руската православна църква в София и се проведе в Руския културно-информационен център. Негово Високосреосвещенство архимандрит Филип, председател на Подворieto, откри конференцията и даде думата за приветствени слова.

От името на Св. Синод на БПЦ-Българска патриархия приветствено слово поднесе Негово Преосвещенство Мелнишки епископ Герасим – главен секретар на Св. Синод.

Послeдствa приветствият от официалния представител на РПЦ за юбилейните тържества – Негово Преосвещенство Тихвински и Лодейнополицки Мстислав, от представителя на светогорския манастир Кеносфонт – иеросхимонах Моисей, както и от представителите на посолствата в България на Русия и Белорусия.

Конференцията премина в две научни заседания. В първото си свои доклади участие взеха представители на българското богословие, които задълбочено са проучвали живота на отделни руски емигранти в България. Това бяха духовниците иконом Емил Паралинов от Пловдивска епархия, който изложи своите проучвания за живота на свещеника емигрант о. Сергей Белоусов, служил в с. Долини Воден, и доц. д-р дякон Иван Иванов Кюмюрджийски с доклад на тема „Богословие на архимандрит Киприан Керг и влизието му върху българското литургическо богословие“.

В края на научната конференция архимандрит Филип отпрати пожеланието да се продължи и за бъдеще традицията да се извездат от забравя имената на продукентите руски емигранти.

Спомен за един „безотечественник“

Отец Сергей Белоусов – от Славянск до Долни Воден

„Разнобразни радости има по житейския път на човека. Има радости от семейния живот... Има радости от учението. Радост от добра професия. Радост от богатството. Радост от здравето, от земното благополучие и какви ли не още човеки радости. Но има радости, които стои много по-горе от всички радости на човека. Тази радост е радостта в Господ“.

Тези прости, но дълбоки по съдържанието души, принадлежат на енорийския свещеник на с. Долини Воден, Асеновградска духовна околия, Пловдивска епархия – Сергей Анатолиевич Белоусов. Писани са от православен свещеник, чийто живот бе блявче в скръб, откогато в радост, и стои написани в съставената от него „Летописна книга на Долно-Воденския храм „Св. Кирил и Методий“, която се съхранява в библиотеката на Пловдивска св. митрополия.

Въпреки наивния стил на изложение, тази изстрагана летопис е безценен исторически документ. Същевременно тя е и една много искрена автобиография, от която научаваме не само за проучаване и с възможността да съприхемем изпълнението с много трудности, изпитания и дори разочарования живот на един руски православен свещеник, на когото Божият промисъл отредил служба за сее Неговото зръбедя правoslavни българи.

Биографични данни

В биографичната справка, която е останабил за себе си, отец Сергей Белоусов записва, че е роден на 21 май 1899 в гр. Славянск, Харьковска губерния, в семейството на проповедер Анатолий Иванович Белоусов и превитера Антонина Никанорова. От 1910 г. до 1915 г. учи в Кульневското духовно училище, откъдето преминава в Харьковската духовна семинария. В нея учи четири години, но не я завършва по-

раду закриването ѝ от башевиките. В началото на 1921 г. с „евакуираната национална армия на генерал Врангел“ той заминава напуска Русия и след енорийски престой в полнострапор Галиполи пристига в „Братска България, където се установява на постоянно местожителство“.

Било осем години – от 1922 до 1930 г., преживява като общ работник в ебрич, на строителни обекти и мити, митовен работник, касиер в кино, чиновник в митовен скад.

През 1931 г. постъпва в Пасторската богословско училище при манастира „Св. Кирил и Юлиана“, над с. Горни Воден, което е основано от Цариградския архиепископ Лаян Гоговорски съвместно с св. Синод на Българската православна църква (тогава все още Българска епархия – б.а.). През 1934 г. завършва училището, а на 2 февруари 1936 г. въвежда в закон брак с българката Райна Димитрова Негемчева от Асеновград“.

На 8 март с. г. е ръкоположен за дякон от свещител Серафим Соболев в малкия храм „Св. Николай“ на ул. „Калоян“ в София. На 15 март е ръкоположен за свещеник, а от 4 април съз запоев на Пловдивския митрополит Максим е назначен за енорийски свещеник в с. Долини Воден, „отначало без заплати, а от 15 юли – вече като цялцен свещеник със заплати 1600 лева месечно“.

Енорийски свещеник в с. Долини Воден

До 1906 г. с Долини Воден е „малко село с чисто турско население“. След тази година в него започват да се заселват българи от близките родописки села, а след Първата световна война и българи-бежанци от Беломорска Тракия, заети в иера на кърти, табла и разговори, промляжаха в същият дух да изграят и да стоят с гърбове към свещениците. Не се изминаха и десет минути, и отец Златан каза: „Трябва вече да отивам в Горни Воден за вечерната“, и бук-

Иконом Емил Паралинов представя личността и делото на о. Сергей Белоусов

просветител Кирил и Методий. Първоначално животът на младата енория се нарежда добре: „Народът редовно посещавае храма и се гордеее, че се е родил най-после със свой храм“. След това нещата се променят: „Дяволът, този най-древен и най-зъл враг на човечеството, който като лъв търси когото да похлине (Вж. 1 Петр. 5:8), нападаи съвсем младата и все още неукрепнала Долно-Воденска енория. Шум, клоки, недоброствата и рвеният срещу по-благотворителни инициатори по изграждането на храма изпълниха селото. Лекотерията престанаха да посещават богослуженията. Към тях се присъединиха други, прети, и в резултат мнозина християни от Долни Воден отпаднаха от светлата Майка – Църквата... Това обстоятелство накарва църковните настоятели и предци о. Иван, когото обвиняваха най-много, но той беше бесилен кози и да разобличае бесилките кози и да възвие отпадналите към Църквата Христова“.

Такава духовна атмосфера посрещна о. Сергей Белоусов, когато на 6 април 1936 г., съпроводен от свещеника на близкото с. Горни Воден, за първи път вбга в енорията си. С използването тон той описва как е бил посрещнат в селото: „Горно-Воденският свещеник забведе о. Сергей в селското кафе и там при шум и гълча представя новия свещеник на селяните. Той каза: „Ето представям ви нов свещеник, когото светлата Митрополия назначи при вас“. Но на думите му никои не обърна внимание. Селяните, заети в иера на кърти, табла и разговори, промляжаха в същият дух да изграят и да стоят с гърбове към свещениците. Не се изминаха и десет минути, и отец Златан каза: „Трябва вече да отивам в Горни Воден за вечерната“, и бук-

Добрият пастир обаче знае, че Божията сила в неомоще се проявява (срв. 2 Кор. 12:9). И се връща. На другия ден – 7 април, могава свето Благовещение, отслужва първата си свята Литургия. На нея присъстват около шестдесет жени и старият свещеник в Иван Саракински, който отново се обърна и президиателно...“ и често прави забележки на младия свещеник. Въпреки това духът е бодр (срв. Мат. 26:41) и духовната радост от преживяната св. Четирдесетница и пасхалните празници е голяма.

Отец Сергей пише: „Празниците минаха с повишено религиозно чувство. Започватки от Велики четвъртък вечерта и чак до Втория ден на Великден

„Туй да светне пред човеште светлината ви, та да видат добрите ви дела и да прославят Небесния ваш Отец“

(Мат. 5:16)

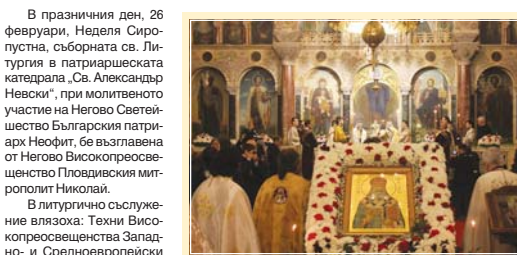
Ваше Светейшество, Ваши Високосреосвещенства и Преосвещенства, Боголюбиви братя и сестри,

Ваше Светейшество, Ваши Високосреосвещенства и Преосвещенства, Боголюбиви братя и сестри, Много са сияйните звезди на светостта, които от небосклона на Православната църква светят през вековете и озаряват пътя на поколенията. Много са личностите, които са оледотворили думите на Спасителя и чрез добрите си дела и светлината на боговдохновения си живот дават повод на нас, които молимте, да се поучим от неговите многоценни и постижения и честнае тяхната памет, да прославяме нашия Небесен Отец. Наистина много са тези, чийто живот, подвиж, страдания и лишения, понесени заради Истината, будят у нас възхищение, но между тях с особена светлина светят образите на онези презирядни създания на Светия Дух, които ние чувстваме близки и по времето на техния живот, и по мястото на тяхното пребиваване на грешната земя.

Този духовен мост между вековните традиции на руското и българското Православие, който не престана да помага на своите чедра и след отшествието си от този свят, а принася пред Божия Престол всички молитви отправени към него с вяра и днес. И днес, когато съвременното общество е все по-разделено и сепарирано, той успява със своя духовен ръст и бащинска благодат да сплотява и да обединява, като ни показва, че за добротеления живот не съществуват нито времеви, нито пространствени граници и предели.

На днешния ден, когато се навършват шестдесет и седем години от усепението и една година от прославянето на св. Серафим Софийски Чудотворец, ние, почитайки неговата свята памет, трябва и да се поучим от неговите многоценни и постижения и честнае тяхната памет, да прославяме нашия Небесен Отец. Наистина много са тези, чийто живот, подвиж, страдания и лишения, понесени заради Истината, будят у нас възхищение, но между тях с особена светлина светят образите на онези презирядни създания на Светия Дух, които ние чувстваме близки и по времето на техния живот, и по мястото на тяхното пребиваване на грешната земя.

Такав именно с днес четвайки светител Серафим, Софийски Чудотворец.

Празнична литургия в ПКСХ „Св. Александър Невски“

В празничния ден, 26 февруари, Неделя Сироплод, съборната св. Литургия в патриаршеската катедрала „Св. Александър Невски“, при молитвеното участие на Негово Светейшество Българския патриарх Неофит, бе възглавена от Негово Високосреосвещенство Пловдивския митрополит Николай.

В литургично съслужение взеха: Техни Високосреосвещенства Западното и Средноевропейски митрополит Антоний и Старозагорски митрополит Киприан; Техни Преосвещенства епископите Тихвински и Лодейнополицки Мстислав – Рука православна църква, Мелнишки Герасим – гл. секретар на Св. Синод, Бранички Григорий – викарий на Софийската митрополия; архимандрит Филип – председател на Руското подворие в София; иеросхимонах Моисей от светогорския манастир Кеносфонт; гостуващите клирици от Тихвинска епархия на РПЦ – иеромонах Онуфрий (Парин), иеромонах Николай (Бестужев) и протодякон Георгий Стефанов; стар. ик. Ангел Ангелов –

ващ пример за всички нас.

При отпуща на празничната богослужба Негово Светейшество патриарх Неофит отпрати кратко поздравително слово по повод годишнината и благослови присъстващите.

ващ пример за всички нас.

При отпуща на празничната богослужба Негово Светейшество патриарх Неофит отпрати кратко поздравително слово по повод годишнината и благослови присъстващите.

Празничната св. Литургия в храма на Руското подворие „Св. Николай“, възглавена от Знеполицки еп. Арсений

От стр. 1

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР

Св. Благовещение, 25 март

Вседобродетелната Пресвета Богородица

стане това, след като не е познала мъж, тя знае какво говори, размишлява сериозно и добре, не губи „ума и дума“, внимава. И когато ангелът ѝ отговаря, че това ще се случи чрез низхожданието на Пресвения Дух, тогава тя си отгъхва, успокоява се, съгласява се, скланя, приема Божията воля. Бог не изнудва, не налага волята Си, не завладява и не потъпква и явяването на Светлината чрез Израилева шерка Девица. Особено любещият Богородица св. Григорий Палама говори тук за нетварната светлина (*иърк.*, *Благодатния огън*), славата Господня, каквото е явяването на Христос в историята на света. Светлината идва от Пресвятата, която не се поврежда от носенето и раждането на Спасителя.

служението на Пресвятата е висше служение

Тя предоставя себе си за спасението на света. Става съработник в социологичното божие дело за света.

Тропарът на празника напомня: „Днес спасения нашего главизна, и уже от века тайнства явление: Син Божий син Деви бивает“ (Днес е начало на нашето спасение и явяване тайнато от вечности: Синът Божи Син на Дева става). Пресвятата става начало на нашето спасение. Много е трудно да се схване и да се разбере напълно величината на висшето дело на Богородица в света. Колкото повече би се очиствал и просветлявал човек, толкова повече той би и разбирал по нещичко ново и би се съкрусавал, заливайки се в благодарствени съзвизии. Исихастите особено много обичали празника Благовещение, както и новосихастите – свещенодостойните колкваци, които живели и на светия този остров*. Колквациите, където и да отивали, издигали храмове, посветени на празника Благовещение.

Една завладяваща и покъртителна картина за живота у Бога на Богородица е нейната среща с майката на Честния Предтеча, света Елисавета. При своя поздрав към Елисавета, Пресвятата заявява доброволното си съработничество за спасението на човешкия род и дълбокото познаване на случващото се в тайнството на божественото домостроителство. Според евангелист Лука, шом Ели-

савета приела поздрав на Пресвятата, почувствала оживлението в своята утроба на младенеца, който носела – св. Иоан Предтеча. Елисавета, пророчески изпълнена със Свети Дух, високо извиква към Пресвятата: „Благословено си ти между жените, и благословен е плодът на твоята утроба! И откъде ми е това – да го диге при мене майката на моя Господ? Защото, шом гласът на твоя поздрав достигна до ушите ми, произра младенецът радостно в утробата ми. Блажена е тази, която е повярвала, понеже ще се сбъдне козаноно от Господ“ (Лука. 1: 42-45).

Тогава, улавяйки удалата ѝ се възможност, Пресвятата изрича славословния химн: „Душата ми величае Господа и духът ми се зоравал в Бога, Спасителя мой, загато Той показа милост към смирената Си рабиня. Защото, ето, отсега ще ме облажават всички родове, загато Всемошният Бог ми стори велико нешо. Свято е името Му и Неговата милост е из рода в род за ония, които с почит Му се боят. Той показа Своята сила; разрична на горделивите планетите, шом кроаха в мисълта си. Повали управници от техните престоли и въздигна смиренни. Гладни нахрани, а богати отпрати с празни ръце. Помозна на обичния Своя отрок Изра-

ля, не забравяйки обета, който даде на нашите прадеди – че ще помилва Авраама и наследниците му до века“ (срв. Лука. 1: 46-55).

Пресвятата остава при Елисавета в продължение на три месеца. [...]

Ние, православните, разбира се, обичаме и почитаме Пресвета Богородица. Но най-голямата почит, според свети Иоан Златоуст, е да усвоим мисленето на почитания от тебе. Хубаво нешо са обетите, поклонничествата и посвещенията, но много по-добре е да погледнем надълбоко в нещата. Защото, пребивавайки само на повърхността, при външните неша, даровете и посвещенията, ние си оставаме само с лесните и безболезнени дела. Не дълбаем навътре в себе си, не разработваме вътрешната си градина, с размишляване, самоконтрол, себеотречение, себеизследване, себекритичност. Оставаме си само в един проучвателен обход, в една проучвателна разходка, в едно постоянно наблюдаване на другите с доста строго око, избягвайки полезната за самите нас критична строгост.

Това привеждане и копане навътре в нас има голямо значение и ценност. Непрекъснато прехвърляне на отговорността, самодоволното оправдава-

не на обичното ни Яз, постоянното ни сравняване с тези, които са по-лоши от нас, повърхностното отлагане сериозно затруднява духовния ни ход нагоре, оставяйки ни по нанадолнишето или в застоя на едно печално състояние. Същевременно, състоянието на Пресвятата е **изобличение на нашето духовно бездействие** (теолог., апраксия). С благородство, любов и изключително различаване на нещата тя ни явява своята красота, скромно, светло и радостно личност за подражание. Скромността, мланчието, чистотата, смиренето на Пресвятата влизат в остро противоречие със съвременния свят на разюзданост и неперестанно злоевшо наслаждение, свят на страшна гордост, материалолобие, сребролюбие, лътолюбие, вешолобие, властолобие, славолобие, себелобие и насладолюбие.

Пресвятата е била винаги и всякога преди всичко смирена

Не смирена на думи и на външен вид, прикриваща богомразно лицемерие, а истински, чисто, непокваляно и непорочно смирена. Не се е правела на смирена – била е смирена. Тази царца на добродетелите – смиренето, я е красота и тя е привлякла върху нея благодатта Божия и да стане майка Господня. Нейното смирение било непреривно, постоянно, жизнено, силно. Тя го е била обикнала, усвоила в себе си, не можела и не искала да живее по друг начин. За нея това бил начин на живот естествен, прост, неподправен. Без изисквания, напрежения, забързаности, безпокойства, шум, тревоги, стрес и измъчване на себе си.

Тя носела в себе си безоблачно и слънчево небе

Животът ѝ бил неразлюлявано море, спокойно езеро, тиха река, изфтяшо ивете, ухонна ливада, благовонна градина. Не се борела да я забележат, да я зачат, да я слагат на първо място, да ѝ дават думата, да я хвалат, да я възхваляват. Така тя нямала комплекси, страхове, несигур-

ност, безсъние, неприятности, обърканости, странности, капризи, мизерности, неуодчи, преструвки и излишно любезничене. Смиренето на Богородица било нейното най-безиенно и блестящо украсение, от което се излъчвала светлината и благодатта на смирения Иисус.

Нейното смирение я карало да понася, да очаква, да чака, да следва сянката на Сина си, да замълчава, да се моли, да търпи и да се надява. Намала ни най-малкото изискване да се светвам с нея светите апостоли, да я слагат отпред, да влияе върху нещата, да се месци, да става на нейното. Какъв чудесен човек, колко уникален, радко срещан и изключителен!

Наблюдаваме, покланяме се и презръщаме свещената ѝ икона и се възновяваме. Смирената гръщеря от Генисарет – какво ли няма тя, на което да получи съвременния орогантен, надменен, егоистичен, горд, индивидуалистичен, себичен, добре прекарваш си, ксенюфобски, небратолюбив, нехуманен, нечадолюбив и свадлив свят. Гладният проблем, братя мои, на съвременния свят не е икономическата криза, а

булът на гордостта

Животът е сув, без усмивка, жесток, лукав, труден, несмиряем. Преблагият Бог ни дава възможности – допусква го нас изпитания, изкушения за умъряване, поправане, променение, обръщане, преобразяване, преобръщане и възкресяване, но за съжаление, те остават неизползвани. Дори понякога човек сред трудностите, които му се случват, се ожесточава още повече и съвсем няма разположение за смирение и покаяние.

Христос обаче дава Своята благодат на смирените.

Смирените Той обича най-много

тях благославя, облажава и ще ги настаня всички тях в рай. Пресвятата се моли за всички, но най-много тя се моли за смирените. Нека ние сега, при почитането на нейната помет, да решо я призовем да ни даде мъничко от своето красиво смирение. Тогава ние и сред икономическо затруднение да сме, и в болест или в скръб, в злополучие или в безработица, ще имаме търпение, надежда, утешение и оптимизъм.

Смирението на Богородица има вероятно много на какво да научи и жените. Нека всички я призовем.

Всички ние страдаме от голяма липса на смирение

Светото смирение ще ни даде комфорт, свобода, радост, благодат, осветление, изкупление, предкуване на райската нежност, ще ни направи безметежни, весели и наистина наистина радостни. [...]

За съжаление, скъпи братя, нашата епоха е твърде нечиста. В един такъв хаотичен свят Непорочната, Пречистата Приснодева Богородица сявява страннича, далечна, непозната, чужда и – по-волявам си да кажа – старомодна. Нашата Пресвета Препоблагодатна Невеста на Невъста не само не познала мъж, не извършила грях, не помислила зло, но намразила всичко онова, що е нечестно, нечисто, мръсно, злобно и гнусно. Нейната чистота е във висша степен, с огромна тежест, недостижимо съвършенство. Нежеланието ѝ спрямо всяко едно мръсно нещо било нейн пожелан избор, съзнателен, волев.

Има много какво да каже ослепителната красота на нейното девство на нашия материален и сластолюбив свят.

Наистина, не липсват и в наши дни добрите приятели, верните ученици, съзнателните следовници, обичните подражатели на Пресветата Дева. Младежи и девойки с весели, мирни и светли лица, с невинност, чистота и голямо благословение, монаси и монахини с карьерно въздържание, хора в света без лукавство, добронамерени, борбени, въздържатели, достойни за уважение. Нека се молим Господарката на ангелите да очисти очите на душите и телата ни, та да не гледаме лукаво братята си. Да гледаме и нагоре, да гледаме и навътре в себе си, чисто, смирено, благо.

Не е нужно да се правим на безсърдечни моралисти, но мисля, няма да преувеличим, ако кажем, че нашето време е безсрамно. Ние описваме действителността и го правим с надеждата всеобродетелната Богородица да спомогне за обикнем божията добродетел и да намразим носеното от демони зло. Скромността на Пресвятата я опазваше неогпадемо смирено, ви-

наги чиста, мълчалива, сериозна, благородна, грижовна, Милующа, Отрада (Утешителна), Скоропослушна, Проговаряща ни и Спасяваща.

Всеобродетелната Богородица е винаги готова да ни възхвали за добродетел, да ни хване за ръката и да ни поведе към Христос, да ни подкрепи в усилията за придобиването на добродетели, да ни избърше слъзите, да облекчи болките, да ходатайства пред Сина си да не съди делата ни пред ангелите (на Съдния ден), да ни спомогне навреме, да ни приюти в своята презръдка, както Христос.

Пресвятата „носеща в своята утроба възлътения Бож Слово“ ни явява Христос, свързва ни с Христос. Отношението, степента на почитание, благодарност и любов към Богородица Мария сочат степента на наши православен духовен живот. Колкото повече се чувстваме немощни, неспособни, малки, бедни и я възпяваме за множеството ѝ дарове, толкова повече ние ще сме по-близо до истината.

Затова нека ѝ благодарим горещо от все душа и сърце, че в своето преславно усепение тя не изостави света, но въпреки множеството ни прегрешения, като ги подминава, тя като грижовна, съчувствваща, страдаваща майка ходатайства пред Престола на Владиката, непрестанно молеща се за всички нас – млади и стари, бедни и богати, болни и немощни, малоберни и зоблужени, полюбани и наплашени. Пресвятата не съди, не се сърди, не помни, че сме я забравяли. Тя има голяма презръдка, в нея има място за всички, има велика, божата, безценно добродетел, която ни подканя да ѝ подражаваме.

Добродетелта ще просвети света

ше прогони мрака, ще даде сладост и изкупление. Пресвета Богородица е единствената ни след Бога надежда. Благодарим ѝ горещо с всесърдечно благодарност!

* За първи път беседа е произнесена в митрополитския храм на о. Идра, 13. 08. 2010 г.

Със съкращения из „Достъпна ли е днес светостта“, Каряя, Света Гора, 2010 г.

Превод: Анула ХРИСТОВА

ЦЪРКОВЕН КАЛЕНДАР

Спомен за един „безотечественник“

От стр. 5

Включително, изповедта беше посетена от енорияшките сравнително добре“.

Свещеникът пътува или ходи пеша до енорията си от гр. Асеновград, защото „никой не му даваше стая под наем“. Архиепископският наместник настоява макар и на улицата да живее, но да живее в енорията си, както следва да бъде по Устав. След дни на „унизителни търсения“ е приютен временно в дома на клицарката баба Ирина. „Свещеникът-бездомник временно се приюти със съпругата си... Въпреки всички несгоди, те и двамата бяха доволни... Често пъти стояха гладни, но не роптаеха, а някак си търпеливо понасяха всички обиди, клевети, подигравки... Те, само те знаеха какво са прекарвали в С. Долни Воден...“

Грижи за енорията

А отец Сергей Белоусов още от постъпването си на енорийска служба всеотдайно полага душата си за своето паство. Грижите му са поистине за храма и енорията, отколкото за собственото му семейство. Всекидневното извършва утринно и вечерно правило, а в празнични и неденни дни винаги отслужва празнична утрена, придружена с Божествена св. литургия.

Редовното богослужение не се прекратява дори когато поради възрастта му, но най-вече вследствие на положението му неуморни трудове, се влошава неговото здраве. Болестта продължава цели две години и дава все нови и нови усложнения. С болно сърце „отецът продължаваше да обслужва поверената му енория и редовно извършваше богослуженията в храма“. В края на неговия живот, когато атеистичната пропаганда на комунистическата Власт е успяла да „помрачи небосклона на църквата“, пак богослужението остава единственото му утешение, откъдето получава и черпи сили да се труди на Христовата нива“.

При ударието си в енорията отец Сергей заварва храма опушен, покрит

с прах и паяжини. Така, важна задача за него става привиждането на малкия енорийски храм „Св. Кирил и Методий“ в подobaвац за един дом Божий Виг. С много личен труд и усилия за две години храмът е разширен, осъществен е вътрешен ремонт (о. Сергей сам прави проекта за иконостаса), започнат е строежът на каменна камбанария. Руснакът-свещеник е за всички всичко. Тича пеша в Асеновград за вар, дървени и други материали. Поръчва ги и сам ги пренася или вдига, за да бъде в помощ на строителите. „Сам обикаля по къщите, за да съблра средства...“, търпейки неразбиране и подигравки. „И въпреки всички горчивини... той се радваше като дете“. Радва се като св. пророк и цар Давид, който възкликва: „Господи, обикна обиталището на Твоя дом и мястото, гето живее Твоята слава“ (Пс. 25:8).

В края на 1936 г. – годината на неговото назначение, о. Сергей създава енорийско братство с името на св. Николай Чудотворец, като редовно изнася беседи пред енорияшките. То просъществува до 1953 г., когато е закрито заради „неблагоклонното отношение на властта към църковните организации“. По същото време организира ученически хор от дванадесет души, с които постепенно разучава цялата литургия. В *Летописната книга* записва: „*Малките хористи с нетърпение чакаха първото си колективно излизане с научения скромно, но умело подбран църковен репертоар... Всеки празник и всяка неделя малките хористи редовно се събираха в храма и пееха св. литургия... Музикалните хора Веднага оцениха това ново явление в църквата – хвалеха и даваха някои препоръки“.*

Малък бисер в неговата изрядна пасторска дейност става и построяването на параклиса „Св. вмчк Георги“ на мястото на старо оброчище.

„Йерусалиме, Йерусалиме...“

Със сигурност нито отец Сергей Белоусов,

Храм „Св. Кирил и Методий“, с. Долни Воден

нито някой друг от руските емигранти са мислели, че онова, от което бяха гат, ще ги застигне в България. Но след 1944 г. се случва точно това. И следствието не закъсняват. В *Летописната книга* свещеникът с болка споделя: „*Антирелигиозната пропаганда против църквата от страна на комунистическото правителство все растеше... Откакто в Долни Воден се образува ТКЗС, посещенията на храма бяха намали значително“.* Не са редки и вандалските актове: системно изпочупване на прозорците и керемидите на храма, събаряне на оградата, поругаване с гроба на отец Иван Саракински.

Отец Сергей се възмущава от тези „диви изстъпления на безсъвестни и жестоки младежи“, като нарича „тази вандалщина, която се върши в Долни Воден“, по-голямата от вършената от болшевиките в Русия. Той неведнъж апелира към енорияшките, „да се борят с вандалщината, оплакваше се в селския съвет, на архиепископският наместник“ от „този позор на ХХ в.“, но навсякъде гласът му оставаше глас в пустиня“.

Седем години, вече в старост, о. Сергей Белоусов, сам много болен, се грижи за болната си съпруга, от която има двама сина, и продължава да обслужва своята енория.

Не можах да разбера къде е гробът му, нито да намеря неговата снимка, но делата на ръцете му отдавна са му заслужили венета на правдата, който Господ Иисус Христос, Праведния Съдия, ще въздаде на всички, които са се подвизавали с добрия подвиг и вярата са опазили (срв. 2 Тим. 4:7-8). И ако гробът му за мен остава неизвестен, то мястото му пред Божия престол е сигурно.

Болката и оозорчение то съпътстват целия

живот и енорийското служение на о. Сергей. Честейки откровената му, си представяме онзи мъжен момент, когато Господ Иисус Христос плаче за Йерусалим и неговите жители и чуваме изречението от Спасителя думи: „Йерусалиме, Йерусалиме... Колко пъти съм искал да събера чедата ти, както кокошка събира пилците си под крилете, и не рачихте!“ (Лука. 13:34). В същия смисъл е написаното и от отец Сергей: „*Болшинството не пожелаха да се просветят с евангелската светлина, не пожелаха да приемат в сърцата си Христа Господа, но погодно на евангелските гадарници останяха да живеят в езичесто-християнска (субверна – б. м.) тъмнина“.*

И колко истински и верни остават и днес тези негови думи: „Трябва да кажем, че не християните се обезверяваха от лошия живот на свещениците, а свещениците губеха желание да обслужват невярващата и еоистично настроен народ. Господ Бог ще съди и свещениците, и енорияшките, но ще съди безусловното последствие... Не осъждайте свещениците – тези Божии служители, които цял живот носят върху раменете си неизмерно тежък кръст. Уважавайте ги, като Ваши духовни бащи, обичайте ги и им помазайте с каквото можете. Те се грижат за вашите души и се молят за вашето спасение... С какво ще се оправдаете пред Бога, ако не в делата на любовта. А делата са плод на жива вяра, която води човека към спасение“.

Бел. рег. Определението „безотечественник“ за руските белоемигранти е на руския композитор Сергей Рахманинов

Иконом ЕМИЛ ПАРАЛИНГОВ

Снимки за празненствата на светител Серафим

(стр. 1, 4-5):

Весела ИГНАТОВА и Нина КОМАРОВА

НЕДЕЛИТЕ НА СВ. ЧЕТИРИДЕСЕТНИЦА В ОБРАЗНИ СИМВОЛИ

† 1 Неделя на Великия пост – Православна

Символ на тази неделя са

св. икони и св. мощи.

Те символизират тържеството в Дух Светий на православната вероизповед.

† 2 Неделя на Великия пост – Св. Григорий Палама

Неин символ е **молитвената броеница.**

Тя е символ на безмълвната молитва, утвърждавана в исихазма.

† 3 Неделя на Великия пост – Кръстопоклонна

Неин символ е **св. кръст.**

Символизира победата над враговете на човешкото спасение и на смирението над гордостта.

† 4 Неделя на Великия пост – Преп. Йоан Лествичник

Неин символ е **лествицата на добродетелите.**

Символизира постепенността и нуждата от усилия при възхождането към духовно съвършенство.

† 5 Неделя на Великия пост – Преп. Мария Египетска

Неин символ е **пустинният лъв.**

Той символизира силата на свършената аскетическа добродетел, чрез която се надмощават физическите закони на естеството.

† 6 Неделя на Великия пост – Връбница – Цветница

Неин символ е **палмовата (върбова) клонка.**

Символизира радостта от приютяването в човешкото сърце на Онзи, Който победи смъртта, Господ Иисус Христос.

ЗАПОЧНА АБОНИРАНЕТО ЗА „Църковен вестник“ за 2017 г.

1 година	30,00 лв.
6 месеца	15,00 лв.
3 месеца	7,50 лв.
ед. цена	0,70 лв.

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА
СВ. СИНОД, София – 1000
ул. „Оборище“ № 4
тел. 980-30-16, центр. 987-56-11/245,
e-mail: sinizdat@gmail.com

Отговорен редактор на броя:
Анула Христова

Материали се приемат в електронен формат.

Сумите за абонамент да се изпращат по банкова сметка или с пощенски запис на името на **Танка Тончева Христова**, като се изписват точният адрес и пощенският код на абоната!

Банкова сметка на Синодално издателство на БПЦ:
УниКредит Булбанк – София, ул. „Алабин“ № 58
IBAN BG97UNCN96601018147018, BIC код: UNCRBGSF

„Църковен вестник“ съдържа свещени текстове и изображения и не бива да се използва за битови нужди.